



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci  
**žalobce: P.H.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18,  
 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.4.2015 č.j. DSH/3347/15

## *t a k t o :*

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

## **O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 27.2.2015, č.j. MMP/036667/15, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 4.000,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že trval na ústním projednání přestupku, avšak žalovaný neakceptoval jeho omluvenku zaslanou 4.2.2015 prostřednictvím datové schránky před začátkem jednání z důvodu akutního průjmu žalobce. Žalobce namítal, že se jedná o první omluvenku, tudíž nemůže být označena za účelovou. Navíc dle § 59 správního řádu není stanoveno, jak má omluva vypadat, a v předvolání podle § 58, které žalobce obdržel, bylo pouze poučení, že není akceptována omluva z pracovních důvodů. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 7.10.2009 č.j. 1 As 66/2009-81, podle něhož je ústní jednání v I. stupni normou a je povinností správního orgánu je umožnit. Žalobce namítal, že dle Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen k tomu, co mu zákon neukládá, tudíž

žalobci také není známo, že by musel při každém zdravotním problému běhat k doktorovi, když k tomu správním orgánem nebyl vyzván.

Dále žalobce namítal, že správní orgán vycházel pouze z podkladů Policie ČR účelově poskládaných proti němu. Žalobce nechápal, že zasahující policisté ohledně přestupku ze dne 31.10.2014 jsou schopni dne 4.2.2015 podat přesný popis osoby přestupce. Z počátku projednávané věci se také podle žalobce psalo, že ztotožnění prováděl jeden policista, avšak při jednání je prováděli najednou tři policisté. Žalobce žádal, aby nebyla brána tvrzení příslušníků PČR jako dogma a aby bylo provedeno vlastní šetření v duchu judikátu NSS ze dne 22.9.2012 č.j. 1 As 96/2008-121, podle něhož je správní orgán povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto. Správní orgán se nemůže spokojit s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání a upustit od dalšího dokazování jen proto, že podklady nejsou ve vzájemném rozporu). V sankčním řízení se uplatňuje zásada vyšetřovací. Žalobce tedy namítal, že navrhl provedení pěti důkazů, a to předvolání majitele vozidla k prokázání, kdo konkrétní vozidlo provozuje; předvolání provozovatele vozidla za účelem zjištění údajů z knihy jízd a dohledání případného řidiče vydávajícího se za žalobce; výslech žalobce, jakožto hlavního svědka celé události; předvolání pana S., s nímž měl žalobce dne 31.10.2014 od 14 do 16 hodin obchodní schůzku v Karlových Varech, v důsledku čehož se nemohl dopustit přestupku; provedení rekognice, která by žalobce vyloučila jako řidiče. Žalovaný však dle žalobce nepřipustil žádný z navržených důkazů.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 31.10.2014, podle něhož žalobce v tento den ve 14:43 hodin řídil osobní motorové vozidlo Škoda Yeti RZ ... v Plzni na ulici Rokycanská ve směru do centra a byla mu naměřena rychlost 74 km/h již po odečtení odchylky v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, a to rychloměrem MicroDigiCam LTI cca 108 metrů od křižovatky Rokycanská a Jiřinová. Žalobce se do oznámení odmítl vyjádřit i podepsat. Z úředního záznamu PČR ze dne 31.10.2014 dále vyplývá, že při kontrole se řidič nacházel ve vozidle sám.

Dále je součástí spisu radarový záznam o přestupku zachycující uprostřed snímku celé vozidlo žalobce s čitelnou registrační značkou a se záměrným křížem a rovněž vyplývá z přiblížení fotografie, že je řidič ve vozidle sám. Z úředního záznamu PČR rovněž vyplývá, že policisté žalobce ztotožnili podle předloženého občanského průkazu příslušného čísla a rovněž podle řidičského průkazu. Součástí správního spisu je i ověřovací list k rychloměru. Proti příkazu správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 6.12.2014 odpor, kde uváděl, že si není vědom, že by v inkriminovanou dobu a na inkriminovaném místě řídil motorové vozidlo příslušné RZ. Tvrdil, že k tomuto vozidlu má přístup nespočetné množství dalších osob a žalobce uvnitř vozidla zapomněl občanský průkaz i řidičský průkaz. Žalobce měl za to, že ztotožnění bylo provedeno ledabyle. Dále je součástí spisu karta vozidla, z níž vyplývá, že provozovatelem a vlastníkem je ŠkoFIN s.r.o. Praha. Dále je součástí spisu osvědčení o absolvování školení na laserovém měřiči J.U. ze dne 12.5.2011.

V písemnosti ze dne 6.1.2015 oznámil správní orgán I. stupně pokračování řízení o přestupku a předvolal žalobce k jednání na 4.2.2015 v 8:30 hodin a současně poučil žalobce, že nemůže-li se z důležitých důvodů dostavit ve stanovenou dobu k jednání, je jeho povinností se bezodkladně s uvedením důvodu omluvit písemně nebo ústně do protokolu nebo elektronicky zprávou podepsanou zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je potvrzeno do 5 dnů tímto způsobem, lze omluvu provést i za použití jiných technických prostředků. Za důležité důvody nelze považovat běžné plnění pracovních povinností. Pokud se žalobce k jednání odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, bude možné věc projednat v jeho nepřítomnosti. Předvolání bylo žalobci zasláno do datové schránky a bylo doručeno dne 6.1.2015 v 17:18 hodin. Žalobce se k jednání nedostavil. V den jednání došla správnímu orgánu I. stupně omluva z jednání datovaná téhož dne, kde žalobce uváděl, že tohoto dne ráno dostal akutní průjem, který mu znemožnil opustit jeho bydliště, a dále uvedl, že stále trvá na ústním projednání. Dle sdělení na listině písemnost byla předána referentovi ve 14:30 hodin dne 4.2.2015.

Svědék J.U. při jednání vypověděl, že prováděl měření pomocí příslušného laserového rychloměru stojícího na trojnožce na ulici Rokycanská a měřil ve směru jízdy do centra města. K práci s radarem je proškolen. Hodnota změřené rychlosti jízdy vozidla se po změření automaticky zaznamenává v paměti radaru, přičemž přístroj je zaplombován a s údaji se nedá manipulovat, a následně je vytištěn záznam o přestupku. Svědek kolem 14:43 hodin naměřil překročenou rychlost jízdy vozidlu Škoda černé barvy. Naměřenou rychlost, typ vozidla a registrační značku sdělil kolegovi Č., který vozidlo zastavil a z důvodu bezpečnosti svedl do ulice Jiřínová, kde byl řešen přestupek. Rychlost byla podle svědka jednoznačně naměřena uvedenému vozidlu Škoda černé barvy a došlo k pořízení záznamu rychlosti výhradně tohoto vozidla. Až do zastavení vozidlo svědek neztratil z dohledu, vozidlo nikam neodbočilo ani nezastavilo. Kontrole svědek účasten nebyl, prováděl ji jeho kolega. Svědek U. následně k řidiči vozidla došel, aby kolegům potvrdil řidiče ze zastaveného vozidla, kterého zřetelně viděl, když kolem něho projížděl. Řidič byl ve vozidle sám. Řidič měl podle svědka krátké černé vlasy a kulatý obličej, věk byl odhadnut na 35 let.

Svědék nstržm. J.Č. uvedl, že po naměření vozidla mu kolega U. sdělil naměřenou rychlost a označil vozidlo a toto vozidlo svědek ihned předepsaným způsobem zastavil před odbočkou do ulice Jiřínová a z důvodu bezpečnosti vozidlo následně svedl do této ulice, kde proběhla silniční kontrola. Vozidlo měl i tento svědek až do zastavení na očích a neztratil ho z dohledu, vozidlo nikam neodbočilo ani nikde nezastavilo. Svědek po zastavení vyzval řidiče k předložení dokladů, přičemž v blízkosti vozidla se nacházel jeho kolega H. Řidič byl ve vozidle sám. Doklady svědek od řidiče převzal a sdělil mu, jakého jednání se dopustil. Následně svědek došel s doklady do služebního vozidla, kde provedl lustraci řidiče a jeho ztotožnění dle centrálního registru obyvatel a centrálního registru řidičů a dle foto v těchto registrech, přičemž tomuto byl ve vozidle přítomen kolega H. Po lustracích, kdy se jednalo o žalobce, a souhlasila fotografie v evidencích s osobou řidiče, bylo pokračováno v silniční kontrole. Řidič nesouhlasil, byl arogantní a slovně napadal, že ho zbytečně buzerují a odmítl řešit přestupek na místě. Proto svědek vypsál oznámení o přestupku. Řidič oznámení třikrát proškrtl a v místě uvedení telefonního čísla písemnost i protrhl.

Svědék Z.H. uváděl, že radar měl jeho kolega U., k čemuž byl řádně proškolen, a tento naměřil překročenou rychlost vozidla Škoda Yeti černé barvy. Toto sdělil kolegovi Č., který vozidlo ihned zastavil, a vozidlo i svědek H. až do zastavení neztratil z dohledu, kdy vozidlo nikam neodbočilo a nikde nezastavilo. Tento svědek stál v blízkosti vozidla a řidiče viděl a zajišťoval kolegu Č. Řidič předložil požadované doklady a následně svědek šel s kolegou do vozidla provést lustraci řidiče. Dle dokladů se jednalo o žalobce, totožnost byla i dle foto ověřena v evidencích a souhlasila fotografie s osobou řidiče. Svědek byl přítomen těmto lustracím ve vozidle a potvrdil, že fotografie v evidencích byla totožná s osobou řidiče. Podle tohoto svědka řidič sdělil, že s přestupkem nesouhlasí, že ho zbytečně buzerují a celé jednání si chtěl nahrávat na telefonní přístroj. Byl velice arogantní.

Ve vyrozumění ze dne 11.2.2015 správní orgán I. stupně sdělil žalobci, že v jeho nepřítomnosti bylo provedeno jednání, když správní orgán neakceptoval omluvu, kterou oprávněná úřední osoba Mgr. R.S. obdržela ve 14:30 hodin po jednání s tím, že žalobce neprokázal a řádně nedoložil důvod, který mu bránil jednání se zúčastnit, tedy žalobcem uváděnou zdravotní indispozici. Omluva proto nemohla být správním orgánem akceptována, neboť se nejednalo o řádnou omluvu a je zjevně nedostatečná. V podání ze dne 11.2.2015 žalobce namítal, že v ust. § 59 správního řádu není přesně stanoveno, jak má omluva vypadat. Žalobce znovu trval na ústním projednání věci v jeho přítomnosti. V podání ze dne 12.2.2014 žalobce navrhl zopakování výsledku policistů, a to za jeho přítomnosti. Dne 13.2.2014 žalobce navrhl předvolání majitele vozidla, následně provozovatele vozidla, výslech žalobce, výslech pana S.S., v rekognici.

**Správní orgán I. stupně** v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že náležitou omluvou se rozumí omluva včasná, řádně zdůvodněná a prokazující důvod nepřítomnosti. Řádné doložení důvodu omluvy je vždy na osobě, která ji činí, kdy na základě jí doložených dokumentů správní orgán tuto vyhodnotí. Omluva žalobce nebyla vyhodnocena správním orgánem jako řádná, neboť žalobce jím tvrzený důvod své nepřítomnosti na jednání žádným způsobem nedoložil a neprokázal, když omluva stojí pouze na jeho vyjádření. K omluvě nebyl přiložen ani následně dodán žádný podklad prokazující zdravotní indispozici žalobce v den jednání, za který by bylo možno považovat např. doklad o pracovní neschopnosti či potvrzení o návštěvě lékaře, resp. lékařskou zprávu či nález. Z těchto důvodů správní orgán omluvu žalobce neakceptoval. O tomto postupu byl žalobce následně vyrozuměn. V ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je upravena možnost projednání věci v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kdy v tomto ustanovení skutečně není obsažena definice pojmu „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“, přičemž posouzení náležitosti omluvy spadá do diskreční pravomoci správního orgánu. Ohledně důvodnosti omluvy leží důkazní břemeno na žalobci a je v jeho zájmu, aby řádně doložil důvody, pro které se omlouvá. Po doložení příslušných podkladů správní orgán vyhodnotil, zda lze omluvu považovat za řádnou. Žalobce byl v oznámení o pokračování řízení o přestupku poučen o tom, že projednání přestupku může proběhnout i bez jeho přítomnosti a že omluva musí být uplatněna bezodkladně s uvedením důležitých důvodů. Správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 21.2.2013 č.j. **9 As 101/2012-60**, podle něhož „správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z jednání představuje pro obviněného z přestupku určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude

kolidovat se samotným účelem řízení – s projednáním přestupku.“ Správní orgán tedy za stěžejní považuje, že omluva nebyla žalobcem řádně doložena, např. dokladem o pracovní neschopnosti či o návštěvě lékaře či lékařskou zprávou. Tudíž tvrzení žalobce, že měl v době jednání zdravotní indispozici, nebere správní orgán za podložené. Nejednalo se tedy o omluvu náležitou, kterou by bylo možno akceptovat.

Při stanovení viny vycházel správní orgán ze spisové dokumentace PČR, zejména z oznámení přestupku, s nímž v důležitých bodech koresponduje úřední záznam zakročujícího policisty a další listinný důkaz, záznam o přestupku, jehož součástí je i fotodokumentace. O těchto listinných podkladech nemá správní orgán žádných pochybností, proto hodnotí spisový materiál PČR jako věrohodný. Podle úředního záznamu zakročujícího policisty byl v řidiči vozidla dle občanského průkazu zjištěn obviněný, který byl ve vozidle sám. Výpovědi policistů shledává správní orgán jako pravdivé a věrohodné, neboť skutečnosti jimi uváděné byly zjištěny při výkonu jejich služebních povinností a nebylo zjištěno, že by měli jakýkoli osobní poměr k obviněnému, když uvedli, že ho viděli při silniční kontrole poprvé. Tím je opodstatněn závěr, že policisté nemají žádný zájem žalobce svoji výpovědi jakkoli poškodit. Současně skutečnosti, o kterých vypovídali, se navzájem shodují a korespondují s ostatními podklady ve spise. Policista U. popsal, jakým způsobem a na jaké hodnoty radar nastavil, přičemž k práci s radarem byl řádně proškolen, tedy správní orgán nemá o správnosti měření žádných pochyb. O správnosti měření svědčí i samotná skutečnost, že rychloměr vyhodnotil měření jako správné a pořídil z měření výstup ve formě fotografie. Svědci Č. a H. shodně popsali postup vedoucí ke ztotožnění řidiče včetně ověření jeho údajů a podoby lustrací v centrálním registru obyvatel s fotografií, tudíž správní orgán nemá pochybnosti o totožnosti osoby řidiče, kterým byl obviněný. Proto správní orgán považuje jednání obviněného dosavadními důkazy za dostatečně prokázané. Správní orgán zjistil skutečný stav věci bez všech pochybností, a proto provádění dalších důkazů není na místě, neboť uvedený postup by byl v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Průběh ztotožnění řidiče tak, jak jej popsali policisté Č. a H., považuje správní orgán za řádný a důsledný, ve kterém nebyl shledán žádný nestandardní postup, který by zakládal byť jen podezření, že došlo k jakémukoli pochybení při určení totožnosti řidiče vozidla. Svědecké výpovědi vzájemně korespondují a shodují se rovněž s ostatními podklady ve spise, proto je správní orgán hodnotí jako věrohodné. Ztotožnění řidiče vozidla bylo provedeno jak na základě občanského a řidičského průkazu, tak na základě lustrace v centrálním registru obyvatel a řidičů, kde byla porovnána fotografie s podobou osoby přítomné na místě řešení přestupku, která se shodovala, a tedy o totožnosti řidiče vozidla nebylo a není pochyb. Sdělení žalobce, že si zapomněl ve vozidle doklady, správní orgán považuje za ryze účelové, se snahou vyhnout se odpovědnosti ze spáchaného přestupku. K námitkám žalobce na zopakování výsledku zasahujících policistů za jeho přítomnosti správní orgán uvedl, že ústní jednání proběhlo v souladu s příslušnými předpisy a správní orgán nemá důvod slyšené svědky opětovně předvolávat, kdy z jejich strany byly sděleny veškeré rozhodné skutečnosti. Návrhy důkazů na předvolání majitele vozidla, provozovatele vozidla, svědka pana S.S., jakož i návrh na rekognici, shledal správní orgán neopodstatněnými vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán nemá jakoukoli pochybnost o osobě řidiče vozidla, tedy obviněného v době spáchání přestupku. Tvrzení žalobce o schůzce s panem S.S. v Karlových Varech v době spáchání přestupku hodnotí správní orgán jako účelové, vedené snahou vyvinut se ze spáchání přestupku. Žalobce nebyl k věci vyslechnut, avšak správní orgán disponuje jeho písemným

vyjádřením k věci obsaženým jednak v odporu a jednak v následně doručovaných podáních, a tak správní orgán měl za to, že nashromáždil dostatek relevantních podkladů, které byly zhodnoceny jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, a na základě kterých byl zjištěn skutečný stav věci beze všech pochybností. Vzhledem k tomu nebylo nutné podle správního orgánu trvat na osobním slyšení žalobce.

Žalovaný v odůvodnění **napadeného rozhodnutí** konstatoval, že výpovědi policistů jsou bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků policistů. Na rozdíl od policistů má žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činí. Žalovaný nemá důvod zpochybňovat policisty uváděné skutečnosti zjištěné při výkonu služby a na jejich výpovědi před správním orgánem I. stupně, které v důležitých bodech korespondují, pohlíží jako na věrohodné. Vzhledem k tomu považuje žalovaný skutkovou verzi předestřenou žalobcem v odvolání vyvrácenou provedeným dokazováním, zejména je tvrzení žalobce nevěrohodné na podkladě oznámení přestupku a svědeckých výpovědí. Svědeckými výpověďmi policistů Č. a H. bylo prokázáno, že žalobce jako řidič předmětného vozidla byl ztotožněn porovnáním jeho podoby s fotografiemi v evidencích. Námitku žalobce tak hodnotí odvolací orgán jako účelové tvrzení s cílem zbavit se odpovědnosti za přestupek. Provedené důkazy podle žalovaného po jejich vyhodnocení vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek, nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu dopustil. Ve věci byl podle žalovaného zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně podle žalovaného nepochybil, ani když projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce za situace, kdy se žalobce z jednání omluvil, ovšem nedoložil důležitý důvod své omluvy. Právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho nepřítomnosti může napomoci k řádnému zjištění skutkového stavu. Smyslem realizace tohoto práva však nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, jímž by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku (srovnej rozsudek NSS ze dne 2.5.2013 č.j. **3 As 10/2013-32**). Na obviněného z přestupku lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást jisté požadavky zaručující, že jednání bude možné efektivně realizovat. Za situace, kdy žalobce sdělil, že se nemůže zúčastnit jednání z důvodu střevních potíží, byl toto povinen následně doložit lékařskou zprávou. V odvolání žalobce uváděl, že střevní potíže byly způsobeny otravou, je tedy podle žalovaného nanejvýš pravděpodobné, že žalobce byl nucen vyhledat lékařskou pomoc, když zná diagnózu své nemoci. Jde jen k tíži žalobce, že střevní problémy nedoložil zprávou od lékaře.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

**Podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích** v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

**Podle § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu** nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Žalobce v žalobě nesouhlasil s neakceptací jeho omluvy z jednání dne 4.2.2015 správními orgány.

Podle názoru soudu s ohledem na způsob a dobu omluvy zmocněnce žalobce těsně před jednáním bylo na žalobci, aby, pokud se chtěl jednání zúčastnit, si sám zjistil, že jeho omluva bude akceptována. V rozsudku čj. **9 As 90/2012-31** ze dne 1.8.2013 Nejvyšší správní soud (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)) konstatoval, „že v souladu se zásadou *vigilantibus iura* bylo na stěžovateli, aby se u správního orgánu včas informoval o přijetí své omluvy. Byla-li tato omluva správnímu orgánu doručena méně než 24 hodin před plánovaným konáním ústního jednání, jdou případné obtíže se zjišťováním stanoviska správního orgánu k tíži stěžovatele.“

Na projednávanou kauzu lze podle soudu také aplikovat např. rozsudek NSS ze dne 21.2.2013 čj. **9 As 101/2012-60**, podle něhož „*uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá.*“

Na základě cit. úvah má krajský soud za to, že správní orgány správně omluvu žalobce nepovažovaly za náležitou. Soud se ztotožnil se správními orgány v závěru, že omluva žalobce nebyla řádně doložená co do důvodu, když nebyla dokládána např. lékařskou zprávou. Žalobci je sice nutno přisvědčit v tom, že ust. § 59 správního řádu mu neukládá navštěvovat při každém zdravotním problému lékaře, avšak na žalobci spočívá důkazní břemeno při prokazování důvodů, znemožňujících účast na jednání. Jelikož žalobce své tvrzení o nemožnosti zúčastnit se ze zdravotních důvodů jednání nijak nedoložil, k vydání rozhodnutí po projednání věci bez přítomnosti žalobce byly splněny podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. A to na základě skutečnosti, že omluva žalobce nebyla v souladu s výše cit. ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu řádná. Omluvu žalobce správní orgány posoudily na základě svého uvážení, které logickým a srozumitelným způsobem odůvodnily ve svých rozhodnutích.

Soud neuznal ani žalobní tvrzení, že správní orgány v daném případě neopatřily v rozporu se zásadou vyšetřovací dostatek podkladů pro závěr o spáchání přestupku žalobce. Správní orgány vycházely nejen z písemných podkladů policie, nýbrž i ze svědeckých

výpovědi policistů. U těchto nebylo zjištěno, že by měli k věci nebo k žalobci vztah, a tudíž lze jejich výpovědi považovat za výpovědi nezávislých svědků. Popis osoby přestupce (kulatý obličej, černé vlasy, střední věk) provedený svědkem U. dle názoru soudu nesnižuje věrohodnost tohoto svědka, neboť od spáchání přestupku do podání výpovědi uplynuly tři měsíce, tudíž si takové okolnosti svědek ještě mohl pamatovat. Rovněž nebyly zjištěny rozpory při ztotožňování žalobce, neboť je zřejmé, že zatímco pouze jeden policista prováděl přímo se žalobcem samotnou silniční kontrolu, další z policistů tomuto byli přítomni a např. prováděli ztotožnění žalobce a ověření dokladů ve služebním vozidle lustrací v příslušných evidencích řidičů a vozidel.

Vzhledem k tomu, že závěr o spáchání přestupku žalobcem je dostatečně podložený, správní orgány správně pro nadbytečnost neprováděly další žalobcem navržené důkazy. Osoba řidiče byla jednoznačně ztotožněna, proto nebyl důvod provádět důkazy výsledkem majitele či provozovatele vozidla, pana S. nebo provedením rekognice. Žalobce sám pak se k věci mohl vyjádřit písemně po celou dobu správního řízení či ústně, pokud by se na předvolání k jednání dostavil.

Výpovědi tří členů policejní hlídky vzájemně korespondují a jsou v souladu i s oznámením přestupku a s úředním záznamem. Soud proto stejně jako správní orgány považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný a nevyvolávající důvodné pochybnosti.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. března 2016

**Mgr. Jana Komínková, v.r.**  
samosoudkyně

*Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová*